

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrt leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrt leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XL.

V Ljubljani, 25. listopada 1887.

List 47.

Kdo jo je bolje pogodil? Ali: Angelj malih.

Blizo kraja D....ingen-a se je zgodilo to-le:

Teško obložen voz se približuje, trije konji urno sopihajo — kar se zasliši strašen krik. Štirletin otrok je prišel pod voz, in z grozo so videli ljudje, ki so prihiteli, kako je kolo težkega vozá, ki se ni več dal ustaviti, šlo naravnost čez persi ubogemu dečku! Še le zdaj je voznik zamogel voz ustaviti in med tarnanjem in jokom so otroka vzdignili. Bil je deček živ in gledal je krog, kakor da bi ga nič ne bolelo. Zda,ci pride zdravnik, preišče otroka — in ne najde kar naj manjši škode ne! Otrok, vprašan, tudi ne vé, da bi ga kaj bolelo. Čisto nič ni bil poškodvan, dasiravno mu je zadnje kolo šlo čez život, česar tudi zdravnik ni mogel tajiti.

Razveseljen je zdravnik presrečni materi čestital in rekel: „Kak odraščen otrok bi verjetno bil zgubljen, pri malih pa so kosti še mehke in odjenljive: to je otroka otelo.“

Detek pa, ki ni nič razumel tega, kar je zdravnik modroval, je ravno tisti trenutek ravnoserčno rekel materi: „Jelite, mama, ko bi dávi ne bil molil k angeljčku varhu, bil bi zdaj moral umreti?“

Tiho in s solzo v očéh je mati poljubila otročiča. Sej sama ga je učila, kako lepo in bogoljubno naj moli k angelj-varhu, berž ko je mogel otrok goričevati: ta dan pa je prelepo plačilo za to dosegla že na tem svetu.

Kako lepo pričanje sv. veri je dal ta otročiček nasproti zgoli natornemu zdravnikovemu razlaganju! Tu so se poterdile besede sv. pisma: „Iz ust dojenčev in otrok si pripravil sebi hvalo.“

Kolika odgovornost pač čaka tiste matere, ktere iz lenobe ali celo iz nevére zanemarljajo učiti tako mogočen pomoček za življenje, namreč, vero v angelja varha, in pa kako priserčno in hvaležno naj ga časté. („Kath. Sonntagsbl.“ v Stuttgardu 9. okt. 1887.)

Angeljček.

Sem srečen otročiček,
Zavar'van, oskerbljen,
Nebeški angeljčiček
Je z mano, je pri men'.

Pogube duš, brani,
In straži mi teló,
Da kača me ne rani,
Ne stare me koló.

Lepo, lepo bom molil,
O moj preljubi Bog!
Ker angeljca si zvolil,
Me varuje nadlóg.

Moj angeljček, le vari
Na duši, na telés',
Pred grehom me posvari,
Pripelji do nebés!

Naj bo priporočena moja molitvica mojemu zvestemu angelju varhu; ti si me varoval nekoj to noč, vari me še danes ta dan vsega hudega, kar bi imel škodovan biti na duši ali na telesu. Amen.

Sladko ime Jezus, Marija, in Jožef, usmilite se me mojo zadnjo uro. Amen.

Očenaš. Češčena si Marija. Čast bodi Bogu Očetu...

Sveta Družina.

Poljski spisal J. B. Zaleski.
Prosto poslovenil J. Bilc.

(Dalje.)

II.

Visoko solnce bliža se poldnevu.
Veršenje terg polni, kot v reki vali
Valé se ljudstva raznega valovi,
In v struge mnoge se krojé bučeči.
Hité terpini na vsakdanje delo,
In bogatini na pohajkovanje.
O tem in unem suče govor se,
Zdaj je vesela, tužna zdaj beseda.
„Glavar deželni“, tak se sliši, „igre
Priredil je, kakoršnih Rim ne gleda.“

Kipí prezalo, velikansko delo
Prot nebu, v zrak na stebre vzdignjeno,
Nad vse ostalo. Misel Salomona
Tu v kamne vterjena je; skoz rodove

Svetí se krasen, Bogu sveti tempelj.
Od stolpovega verha tje do zemlje
Opleta tempeljnové zide venec.
V katerem vverstil cvet in list umetnik,
Tak zračno, tak prozorno, nežno táko,
Ko pajčolán deviški hčere kralja.

Stopnice in dvorišča polna so
Tergovcev, rože ki prodajajo
In zeljša in golobe, krog stojé
Sladčic, igrač otročjih polne kože.
Sej taka je navada. Semkaj v hladu
Dervijo skupaj trume nikdar site,
Otrok, — veseli so jih prodajalci.
Mladina, oj, napaja radosti se.
Čebele kakor letajo krog panja,
Tako roji, šumi dervenje njeno,
In prekriči, kar starši šepetajo:
„Med učeniki fantič mladi biva,
Stermijo — čudijo se Mu učeni.
O Bogu govori pogumno, čversto,
In bolj pogumno še, ko pismouki,
Kar on razume, više, boljše je.“

A nepoznan, — kjer množica derví se
Tje proti stebru, k tempeljnovim vratam, —
Tam hodi po preddvoru tempeljna
Visok, resnoben starčik belobrad,
In njemu je na strani mila žena,
Devištva cvét, nedolžna in ponižna;
Skoz pajčolán ji vidiš včasih lice,
In svit očes premili se pokaže —
Marija je in Jožef.

Kakor zvončik
Doní v visokih tempeljna obokih
Nad glave njih, ki polnijo svetišče,
Mladenča glas z nevidnega prostora,
Preserčno in v serca rosi zdravilo,
Zamerli v poslušavcih up budí,
Ljubezni vneto, iz sercá globine.
Da tujca, da poslanca Božjega
Ne bi motilo, ljudstvo vse molčí.
A ljudstva čut, v prepirih zledenél,
V gorkoti nove milosti se taja.
Po kesu zmagani klečijo ti,
In uni brišejo oči si solzne;
Pa vedno vlada, kakor prej, molčanje.

Z lahkó stopinjo stopa Mati sveta
Solznih očí, pa blažena in srečna,
Tje proti sredi, sredi poslušavcev.

Pred „najsvetejšim“, kjer se v skrinji hranil
Nekdaj je zakon. Svilena zastava
Visí in v svitu solnčnem se odseva.
Pazljivi pismouki tu sedijo,
Stojí na klópicí med njimi déček,
Oblečen v oblačilo blede - modro.
Preneha v govoru nekoliko v časih,
Počiva — a okrog se čudi vse.
Očésica prot nebu zrejo; lasci
Igrajo mu krog čela, kot meglíce,
Ko da se krožijo Mu v zlatih kodrih
Zlatórumenih na ramé in tilnik.

Priklone déček se in nadaljuje;
Pa jezik govora ponavlja
In pamet razumeti ga ne more.
„V začetku,“ djal je, „bila je Beseda!

Pri Bogu bila je, Beseda Bog je!
Beseda Bog je bila! (Dalje pravi)
Beseda luč je bila in življenje,
Postala je mesó in včlovečéne
Človeštvo ne spoznava še!“ Tako
Govoril je in čudo glej prečudno,
Ne kakor moder pismouk iz pisem;
Temuč kot On, ki ima moč, oblast,
Kot Gospodár, kateremu spoštljivo
Nebó in zemlja skor se bo ukloníla.
In da ga prosto ljudstvo tudi umeje,
Razlaga prílíko takó umévno
In prozorno, da kakor valčík v vrelcu
Objame sladko poslušavcem duše.
Oj, ginjenost okrog stoječih kaže,
Da jim pretresla serca je resnica:
Učé še-le se sivi učeniki
Naúk nebeški, blagi prav spoznati,
Poslušajo in šepetajo si,
Ošabni in ponižni iščejo si
Orožja v brambo v učenosti svoji.

In Jezus doverši klečé molitev,
Proseč za pismouke in neuke.

Končavši deček zopet vstane,
Smehljáj mu blaženi igra na licu,
In v maternem pogledu, ki ga sreča,
Zagleda tugo, vidi že bridkóst.
Kot ribica vesela šine k vabi,
Tako skakljá vesel in hiter k Nji.
In res! Besedice ne zine Jožef,
A mati: „Kaj tako si nama storil?
Po Tebi bridko, sva že žalovala.“ —
„In al, predraga mati, ti ne veš.
Povedal večkrat sem, preljuba, Ti:
Očetova zadeva, tud je moja,
Kjer moj je Oče, biti moram jest.“
Poslušá Mati, oj, in voljno vdá se.

(Dalje nasl.)

Unija in razkol.

III.

(Dalje.)

Ruski veleknězi so razkolniškim patrijarhom cerkveno oblast popolnoma iz rok uzeli. Fedor I je od patrijarha v Carigradu Jeremija II kupil neodvisnost ruske cerkve in je l. 1589 izročil sam patrijarhovo dostojanstvo metropolitu v Moskvi. „Sveti Oče,“ tako je nagovoril svojega izvoljenca, častivreden patrijarh, prvi vseh ruskih škofov, tebi „izročam pravico nositi patrijarhov plašč“

Kako so postopali ruski cari z duhovščino, nam kaže zgled Ivana IV. Ko so namreč nekateri viši cerkveni dostojanstveniki ugovarjali novemu davku, je ukazal, da se ima 20 najveljavnejših duhovnov bojevati z vprav tolikim številom medvedov, ki so jih raztergali. (Z ruskim medvedom se tedaj ni dobro rovali.)

Dasiravno pa so bili patrijarhi vladi v vseh rečeh po godu, vendar še ta čast je bila preveč ruskim samosilnikom. Komaj stoletje so gledali patrijarha na njegovem prestolu. Peter je odpravil to dostojanstvo, in prav nič družega nego častiželjnost in ošabnost ga je gnala, da se je sam postavil za „ruskega papeža.“ Dvajset let ni namestil patrijarha, potem pa je rekel, da je to dostojanstvo prenehalo. Namesto tega je vsta-

novil tako zvano „sveto sinodo“, ki v carovem imenu v verskih rečeh razsoja. Svojo oblast dobiva od cara, v sinodi so častniki, cesarjev prvi adjutant je navadno nje predsednik. O veri in npravnosti razsoja po carjevi milosti, kjer je najviša oblast. Kako razsoja v tem le-ta zgled.

Prej je bila postava, da se ima duhovnu jezik izdreti, ako prelomi spovedno tajnost. A sveta sinoda je določila, da smertna kazen zadene duhovnega, ki molči in ne izdā zarote zoper cara, akoravno jo je slišal le na spovedi. Ako nasledke takega ukaza premislimo, ne bomo se čudili nihilistom v Rusiji, ki so popolnoma ob vso vero, ne vidijo rešenja tudi v vestnih zadevah in tako zdvojeni sami nad sabo napadajo cara, v katerem je združena vsa duhovska in deželjska oblast. To je nasledek duševne sužnosti; a vendar nekateri izmed Slovencev nikoli ne morejo zadostno pohvaliti „svete Rusije — kaj pak, „car je svet. Rusija je sveta,“ taki so tudi „vsi ukazi.“ L. 1812 so 30.000 gojencev po semeniščih v vojake vzeli, „sveta sinoda“ je ukazala, da semeniščniki nimajo dobiti cerkvenih redov, in tako so postali vojaki. — Tako je razkolniška cerkev popolnoma postala carova dekla. Ni bilo težko prerokovati, — da bode car tako pokorščino tirjal tudi od katoliške duhovščine, in da jo bode zatiral, ako se mu ne udā. To je tako rekoč „navada vsacega samosilnika, naj se potem že imenuje „car“ ali predsednik kake „frama-sonske vlade ali „vsemogočen minister“ kakšnega kneza. Leta 1776 so prvič delili Poljsko in že takrat je prišel pod rusko oblast vzhodni del nekdanje Litevske; in z njim več rusinskih škofij. Škofje teh okrajev so na sinodi v Brestu l. 1594 pristopili k uniji; tam je Poljski kralj Sigmund III unijo doveršil. To so bile nekdanje ruske dežele, a po raznih dogodbah so prišle pod oblast poljskih krajev, kakor smo že bili poprej omenili. Katarina II je l. 1773 slovesno obljubila, da ne bode motila katolikov pri njih veroizpovedanji. Tudi, ko so Poljsko v drugič delili l. 1793, je Katarina slovesno obljubila, da bodo smeli katoliki obojih obredov, gerškega in rimskega, prosto opravljati službo Božjo. Komaj je bila ta „carska“ beseda izgovorjena, je carica sklicala v posvetovanje vse razkolniške škofo. Posve-tovali so se, kako odtergati od Rima Rusine. Evgen Bulgari, prijatelj Miroslava II, je svetoval, naj se pošljejo razkolniški misijonarji pod vodstvom kakega razkolniškega škofa „na misijone“; da pa nauk toliko bolj izdā, dadó vsakemu misijonarju na razpolaganje polk vojakov. Tako so tudi ravnali. Odbrali so vojake, ki so strahovali duhovščino in ljudi, ki niso hotli takoj sprejeti razkolnega novega evangelija iz Petrograda. Župnike so kar iz žup (farā) spodili, ali so jih metali v ječe, nekaterim so ušesa in nosove porezali. Tako so kmalo ugonobili škofije v Ukrajni, potem v Volhiniji škofije: Luzk, Vladimir, Helm in Kamienice. Da bi še hitreje prišli do cilja, razglasili so unijo v Brestu kakor prisiljeno in neveljavno. Vse cerkve, ki so se bile takrat združile z Rimom, imajo se razdružiti in priklopiti ruski cerkvi. Zvezo z Rimom so popolnoma pretergali. Katarina II je sama iz sebe vstanovila škofijo v Mohilevu, ki ima biti nadškofija za vse novo vstanovljene škofije. Neki Siestrzenčevic je bil prvi metropolit. Prišli so moral med drugim na to, da ne bode sprejemal papeževih pisem, ki pridejo iz Rima. Taka pisma se imajo predložiti najprej senatu, da se prepriča, ali imajo kaj v sebi, kar bi bilo zoper postav v deželi, zoper oblast carovo. Senat jih bode predložil vladarju, ter čakal, da se mu ukaže razglasiti jih. Pravni kolegij, v katerem so bili izključljivo drugoverci, ima razsoditi o katoliških zadevah.

Tako je bilo na en mahljej vstvarjeno novo razmerje med katoliško cerkvijo in vlado, tako je bila pot uglajena razkolu, in katoliška cerkev uničena.

To je storila tista Katarina, ki je slovesno obljubila, da hoče varovati pravice katoliški cerkvi. Nje modrost še sedaj občudujejo ruski državniki, ter se derže pota, katerega jim je pokazala. — Slovansko-katoliška cerkev, kateri bi bil papež ruski car, to je vzor tudi nekaterim „le po imenu katolikom,“ katerim je narodnost vse, vera pa le toliko, kolikor prvi služi.

Od l. 1794—1796 so spravili nazaj v razkolno cerkev 1,572.076 katolikov (unitov) in ko bi bila carica živela še nekaj lét, bi ne bilo več unije, tako končā minister Tolstaj svojo knjigo ter pravi, da carica ni bila dolžna terpeti v svoji državi cerkve, katera bi bila tako ali tako razpadla. „L. 1796 je umerla carica Katarina, bila je prijateljica brezbožnemu Voltérju, méd vlnudnosti in človekoljubja je imela na ustnicah, a ne-človeško je ravnalo s katoličani, s krutostjo in verolomom je prisilila vsega skupaj 7,000.000 unitov k ruskemu razkolništvu. Od 5000 katoliških (zedinjenih) cerkvā v Kiev-u, Luzku, Kamienicah in Vladimiru jih je bilo še 1000. Tolstoj ima cisto prav, ko bi bila Katarina živela še nekaj lét, unija bi bila že ta čas minula, in Nikolaj (1825—1856) bi ne bil imel potem nič opraviti.

Pod naslednikoma cesarice Katarine, Pavlom in Aleksandrom I, se je razdejanje nekoliko ustavilo. Da, vmestili so še nekaj zedinjenih škofij. Vendar naredbe Katarine II še niso prišle ob moč, in ob smerti Aleksandra I l. 1825 je bilo še 1,398.478 unitov. Nikolaj I ni mogel tega terpeti. Češ, načert Katarine se mora do dobrega zveršiti, verska, politiška in narodna edinost mora se dognati in vsi narodi združiti se v živo celoto. Najbolj na poti mu je bila katoliška Cerkev. Judežev se ni nikdar manjkalo. Nikolaj je dobil nekega Siemas-kota. Ta je bil predsednik (asesor) katoliškega vladnega zbora in je l. 1827 sam predložil nasvet, kako naj se zatré unija. Nekaj časa so skrivali ta načert, a l. 1872 je bil v Petersburgu natisnjen. Poglavitna stvar, tako govori ta načert, je ta: dobiti sposobnih ljudi, to se doseže, ako se izdajicam ali sploh udanim cerkvenim dostojanstvenikom plača zboljša. Terdoglavim, to je, katoliški Cerkvi zvestim škofom naj se dajo pridružni škofje (koadjutorji); duhovni pri stolnih cerkvah naj imajo gerški križ namesto latinskega, kdor to stori, se mu da pokojnine po 100—150 rubljev.

(Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Imeli smo v Ljubljani pretekle dni od 17—20. t. m. prevzvišenega verhbosanskega nadškofa dr. Jos. Stadlerja, ki je prišel iz Gradca in se je od 20—21. po noči odpeljal skoz Ogersko v svojo nadškofijo. Prišel se je Kranjcem zahvalit za prelepe zvonove, ki so jih napravili za Sarajevsko stolnico. To zahvalo naznanil je o več prilikah, še posebej pa v nedeljo, 20. nov., med obedom pri premilostnem našem knezo-škofu dr. Jakobu Misiju v prijazni napitnici, ki je veljala škofu in drugim dobrotnikom. Veljá tedaj ta zahvala vsim dobrotnikom, kateri so kaj pripomogli k napravi zvonov bosanske stolnice. Bog daj, da bi veselo donenje lepih zvonov uspešno vabilo in vedno bolj napolnovalo krasno sarajevsko novo stolnico, ki ima biti 8. novembra prihodnjega leta posvečena. Bog

dodeli srečno doveršitev in naj obilnišega sadu za sv. Cerkev v Bosni, pa dolgo življenje prevzvišenemu verhosanskemu Pastirju!

(O tej priliki naj omenim lepe misli, in prijazne naloge, ki so jo prevzvišeni nadškof izročili vredniku „Zgod. Danice.“ Prevzvišeni namreč zelo želé napraviti v Sarajevu katoliško bolnišnico (špital), ker nobene take katoliške naprave mesto nima, in to je vendar močno potrebno. Na čast 12 apostelnov tedaj, želé, naj jim dobim 12 ljudi, kateri bi zato napravo darovali vsaki mesec vsak po 50 soldov. — Ti soldi bodo pač dobro naloženi. Kadar bode torej skup 12 imén (no magari tudi 12×12), bomo to naznanili Prevzvišenemu; nekaj jih je že zapisanih. Vr.)

Iz Ljubljane. Posvečeni v mašnike bodo v kratkem sledeči gg. bogoslovci iz reda sv. Frančiška:

- Br. Angelus Mlejnik, iz Novega mesta;
- „ Alojzij Biljan, iz Senja na Hervaškem;
- „ Avrelj Knafelj, iz Mošenj;
- „ Ignacij Kastigar, iz Dobernič;
- „ Marko Lesko-Barbarič;
- „ Jožef Zovko (ki je že iz Hercegovine, mesca julija prejel diakonat.)

Subdiakonati bodo prejeli 27. nov., diakonat 30. nov. in presbiterat 3. dec. Razun dveh poslednjih bodo novo mašo peli vsi v domačem kraju, in sicer vsi 8. decembra, t. j. v praznik brezmadežnega Spočetja Marije Device, ki je patrona manjših bratov sv. Frančiška. — Bog daj srečo in blagoslov!

Z Iga. Nastopila je neprijazna jesen, dan se je skrajšal, dež moči zemljo, listje rumení in od vetra majano pada na zemljo; tudi zemlja sama je onemogla in počiva od letnega truda. Tako nas jesen spominja našega kratkega potovanja na tem svetu, opominja, da tudi za nas pride kmalo ločitve čas, da pride večer našega življenja, da pride grenka smert. In kar nam natora sama tako živo pred oči stavi, tega nas opominja tudi naša mati sv. katoliška cerkev, ktera je v neprijetnem jesenskem času posvetila mesec november ali listopad spominu vernih duš v vicah, spominu naših ranjanih, ki so šli pred nami v večnost in nam glasno oznanujejo resnico: „kar ste Vi, smo bili mi, kar smo mi, bote tudi vi.“ Sv. cerkev želí, da bi v tem mesecu prav veliko molili za naše ranjce, zato se pa tudi v mnogih duhovnijah opravljajo razne pobožnosti vernim dušam v vicah na pomoč. V naši fari imamo prav spodbudno pobožnost že celi ta me-ec za verne duše. Vsaki dan popoldne ob štirih se moli v farni cerkvi s prižnice sv. rožni venec, potem je branje dotičnega dneva iz bukvic „Pomoč vernim dušam v vicah“ z molitvijo rimskega obrednika in pet očenašev in češčenamarij, in nato so litanijske pred izpostavljenim presv. R. T. z blagoslovom. Farani prav pridno hodijo k tej pobožnosti, saj pa tudi spoznajo, da tako sv. opravilo pomaga njim samim k boljšemu življenju, dušam v vicah pa k odrešenju. Tudi ta hvalevreina navada se je vstanovila v naši fari, da se skozi celo leto vsako nedeljo in praznik po deseti sv. maši in popoldne po kerščanskem nauku v farni cerkvi skupno moli sv. križev pot za duše v vicah. Skoraj vsi, kateri so bili pri službi božji, ostanejo potem še pri molitvi sv. križevega pota. Da bi pa tudi farani, oddaljeni od farne cerkve, se zamogli vdeleževati odpustkov sv. križevega pota, oskerbele in postavile so se postaje sv. križevega pota tudi po bolj oddaljenih podružnicah naše fare; tako so pred tremi leti blagoslovili novi križev pot na Kureščeku č. g. P. Placid, pred dvema letoma so blagoslovili novi križev pot v Tomišlju č. g. P. Pacifik, in letos so v podružni cerkvi v Jakoba v Strahomeru, in v cerkvi sv. Križa v Iski-

vasi blagoslovili novi križev pot čast. g. P. Kalist. Pri teh podružnicah vsako nedeljo in praznik popoldne med četrto in peto uro pozvoni cerkva in vaščanje, kateri niso bili popoldne pri kerščanskem nauku v farni cerkvi, ali kateri so morali ostati doma za varha, prihité v svojo podružnico, in mož ali pa mladeneč branja večš moli glasno naprej sv. križev pot. K toliki gorečnosti in vnemi za molitev pripomogel je posebno tretji red sv. Frančiška, kateri šteje v naši fari nad več sto udov; ti pač dobro vedó, da nič ne more našega serca madežev bolj očistiti, nič našega poželenja bolj krotiti, nič našega serca k dobremu bolj in močneje priganjati, kakor živo in večkratno premišljevanje Jezusovega britkega terpljenja in njegovih kervavih rán. Tako si toraj prizadevamo pomagati ne le samo vernim dušam v vicah, ampak tudi sami sebi; kajti ako hočeš, o človek, piše sv. Avgustin, da se te Bog usmili, usmili se ti terpečih bratov in sester v vicah.

S Polja M. D. pri Ljubljani. (*Marsikaj lepega in nelepega.*) Naši ljudje veliko zahajajo po svojih opravkih v bližnjo Ljubljano. Marsikaj lepega in spodbudnega vidijo tu v mestu. Tako u. pr. vidijo, kako se posebno v mnogem številu vdeležujejo lepih nenavadnih cerkvenih slovesnosti in duhovnih opravil, kako lepe in snažne so njihove cerkve. Gledajo lepoto bele Ljubljane o kakih cerkvenih ali družih slovesnostih, občudujejo praznično opravo in še mnogo drugega lepega vidijo, kar dobro vpljiva na duhovni razvitek našega ljudstva, ki tako rado posnema, kar po mestih vidi in sliši. A dostikrat tudi vidi in sliši naše ljudstvo marsikaj, kar ni lepo, ni spodbudno, toraj tudi nikakor ne posnemanja vredno, temuč kar je naravnost za Vašo nedavno osnovano cenjeno „torbico.“

Ni davno tega, kar mi je pravil spoštovanja vreden mož, ki je po svojih opravkih večkrat v Ljubljani, da je prav malo ljudi videti, ki bi bili odkriti in bi molili, kedar zveni Angeljevo češčenje. Posebno mladina, pravi, je čedalje bolj vnemarna v tem oziru. Duhoven, ki pride sem ter tje z dežele v Ljubljano, mi je nedavno rekel, da se mu je kar nekako čudno zdelo, ko je bil sam, gredé v neki ulici, odkrit, ko je „poldne“ zvonilo. Se vé, da se tacega nelepega tudi že v prejšnjih časih posebno v večih mestih ni manjkalo, vendar ga ni bilo tega nečednega toliko, kakor zdaj. V življenji čast. služabnika božjega P. Klemena Hofbauerja (umerl 1820), ki je bil ves vnet za kerščansko odgojo mladine, bere se ta-le podučljivi dogodek: Nekega dne gredoč po ulici cesarske prestolnice Dunaja, sreča vsega zanemarjenega dečka, s katerim se je začel prijazno pogovarjati. Po daljšem pogovoru spozná, da je deček tudi ves zane-marjen in nevešč v naj potrebnijih resnicah naše svete vere. Služabnik Božji, zaradi tega ves užaljen, pelje otroka k učitelju šole pri sv. Ani, proseč ga, naj se ga usmili ter ga sprejme v svoje podučevanje. Med tem pogovorom z učiteljem zazvoni o poldne „Angeljevo češčenje.“ Učitelj mlad, lahkomisljen človek, pravi, zdaj zvoní, da se gre žret (jetzt lüutet man die Fressglocke). Te besede iz ust učiteljevih močno užalijo služabnika Božjega. S sveto resnobo oberne se proti njemu, ter mu reče: „Kaj pravite? Vi ste učitelji in bi morali mladino v sv. veri podučevati, pa ne veste, kaj pomeni zvonjenje?“ Zdaj razlaga učitelju, da nas naša sv. katoliška Cerkev s tem spominja velike skrivnosti včlovečenja Sinu Božjega, ker nas vabi, da se zahvaljujemo za to veliko milost, in da preblaženo Dev. M. spodobno počastimo in pozdravimo.“ Ta očetovski opomin je tako globoko segel v serce učitelju, da se kmali potem svetu od nové in samostanskemu življenju posvetí. — Toraj,

posebno tebi mladina kerščanska, ki si sicer dostikrat derzna, rekel bi prederzna — želím nekoliko več odločnosti, poguma! (Konec prih.)

Z Brezovca. Naša farna cerkev je pretečeno jesen dobila novo olepšavo; g. Fr. Ogrinec z Verhniške je ob oboku na presno naslikal dve podobi: Rojstvo Kristusovo na eni strani, na drugi pa Sveto družino. Obé sliki ste izdelani tako krasno, da dopadete vsakemu očesu in vsak mora pripoznati, da je g. slikar v tej reči umetnik, in priporočamo ga slehernemu, kdor bi ga potreboval v taci delih.

Iz Šmartna pri Kr., 13. nov. Med slovesnim zvonjenjem in v prelepo okinčani cerkvi smo obhajali patronsko opravilo sv. Martina, katero je še prav posebno povzdignila pridiga kranjskega rojaka in ameriškega misijonarja preč. g. J. Solnca. Prelepi nauki gotovo ne bodo brez sadu, zlasti kar so govorili zoper pijančevanje in pravili lepe izgleda ameriških katoličanov, kar tiče treznost. Verli gospod tako zdaj po več krajih tudi pri nas misijonarijo s svojimi podučnimi govori in ljudje so močno hvaležni; v Šmartnu je bilo vse napolnjeno. Bog ohrani blagega gospoda!

Wiltén pri Inomostu, 19. nov. (Poterdilo.) Prižanesite, da nisem odgovoril kar s prvo pošto na Vaše drago pismo in poterdil 105 gld. 17 kr., ki ste mi jih (zopet v novo) poslali za Danski misijon; več dni namreč nisem bil tukaj.

V imenu Danskega misijona priserčen „Bog plačaj!“ zopet za ta dar in za Vaš trud v prid našega misijona, ki je v stiskah in potrebah. Ljubi Bog bode darovalcem zato podelil srečo in blagoslov.

Moje zdravje, žali, nekaj dni ni tako, kakoršno bi se potrebovalo za okoliščine in nalogo, katero mi je Bog dal reševati. Prav hudo sem se namreč premrazil in nasledke že čutim na levi strani. Prosim torej prav serčno, spominjajte se me v molitvi, da bi dano mi nalogo mogel srečno rešiti v čast Božjo in preslavne Kraljice sv. rožnega venca. *Dr. Jož. Albert Ferus l.r.,* mašnik Danske prefektore, sedaj v sadu Wiltenu, pri Innsbuku.*

Iz Sarajeva, 17. nov. (Poterdila. Šolske zadeve.) Lepa hvala! Prejel sem vse v listu poslano (33 gld.); Intencije (38) sem porazdeliti dal, kmalo se bodo opravile. Denar (10 gld.) sem dal sestram za otroke. Ravno za Božič mnogo potrebujemo. Pri nas so v šoli naj siromašnejši bosanski otroci. Razun sirot v zavodu samem, dobiva čez 20 šolaric opoldne jesti in popoldne kos kruha. Za božič se bo mnogim naredila vsa obleka. Do sedaj nas dobrotniki niso zapustili; upam, da nam jih bo dobri Bog. Oče sirot, tudi letos poslal. Letošnja jesen je za siromašne Sarajevčane grozna. Danes imamo že v drugo ali v tretje snég; a drugač skoraj zmiraj dež in mráz. Serčno pozdravljam vse prijatelje.

Dr. Anton Jeglič.

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim. (Dalje.) Od tod dalje greva po velekrasni okolici v Ljubljano, glavno stoljnico Slovensko-Kranjsko. Obiskanje sledečih cerkva: 1. Sv. ap. Petra župnijska velekrasna cerkva s trijemi ladijami. Škoda, da ni popolno kupola izpeljana, onda bila bi ova cerkva naj lepša v Ljubljani. 2. Cerkev presv. Serca Jezusovega, misijonska čč. oo. Lazaristov družbe misijonarjev sv. Vincencija Pavljanskega. Lepo svetišče v gotiškem zlogu, ali mnogo premala v sverho misijonsko. Nu, slikarija na steklu v

oknih prezbiterija ni posebne lepote in umetnosti. Prijetno in lepo bi bilo, ako bi zvezde na obokih cerkve bile pozlačene. Kipa ss. ap. slavenskih Cirila in Metoda, v kapeli, nista čisto v obleki gerško-iztočnega obreda, kakor sta jo v istini nosila. Osobito lep je v tej cerkvi sv. križev pot.

3. Cerkev oznanjenja Device Marije, župnijska, prvega in tretjega reda fraučiškega, prav lepa cerkva. Lice, fasada, te cerkve častito in veličastno; na verhu stoji lép in velik kip Device Marije Lavretanske. Do glavnega vhoda v cerkvo vodijo trojne precej visoke kamenite stopnice. Licem je ta cerkva obrnjena na lepi terg pred kamenitim mostom preko reke Ljubljanice, ki se vije po sredini mesta. V tej krasno opravljeni cerkvi za glavnim marmornim oltarjem stoji velelepa lavretanska kapelica. Osobito ginljiva in spodbudna je velika predstava Gospoda našega Jezusa Kristusa v vertu Getzemanu, ki moli in kervavi pot poti, pod korom, možka stran.

4. Stoljna cerkva sv. biskupa Nikolaja čudodelnika. Lepa in častita cerkva s prijetno kupolo. Zidava romanskega sloga v podobi križa. Visoka, samo prestisnjena; da bi bila širja, onda bila bi prav veličastna.

5. Cerkev sv. ap. Jakoba, prijetna in častita hiša Božja, ta cerkva ima naj obširnejšo, naj lepšo in naj bolj vzvišeno prezbiterijo izmed vsih ljubljanskih cerkv. Velekrasna je kapela sv. Frančiška Ksaverija. Oltarji vsi so iz krasnega marmorja. 6. Ternovska župnijska cerkva sv. Janeza Kerstnika prav krasna, v joniškem slogu, v podobi gerškega križa zidana. 7. Veličastna cerkva presv. Trojice, nunska, redovnic sv. Angele Meriške ali Uršulinaric, stoji na zahodni strani prijetnega verta in senčnatga sprehajališča, „Zvezda“ imenovanega drevoreda. V tej cerkvi je kupola nad prezbiterijo, pod njo stoji velikanski marmorni, djál bi, preogromno visoki oltar. Cerkev ta je v notrinji prosto — lepo in ukusno — snažno opravljena. Pohvaliti moram in priznati v Ljubljani prijaznost prebivalstva, vedre in veséle obraze; ljubeznjivo in prijazno postrežbo, dobre in okusno-tečne jedila, in pa nizko ceno. Jezik slovenski se ročno in prav gladko govori, naglas je lép in prijeten, samo jako je s tujimi, malo osmukanimi besedami namešan; Jugoslaven mora govor na uho vleči, pa še vsega ne more razumeti. Po vsih cerkvah sva nahajala bogoljubnih vernikov mnogoštevilno, ki so izgledno lepo Boga molili.

Podava se iz prijazne bele Ljubljane preko lateranovega drevoreda. Slava ljubljanskim slovenskim mestnim očetom, ker tu so vsi napisi slovenski, osobito v gaju, parku, pri mestnem gradiču „Tivoli.“ Šla sva pod prijetni griček „Rožnik“, k kapelici ludske brezmadežne Device. Votlina je naravno iz kamenja zložena, v njej mili in ginljivi kip Božje deviške Matere. Mnogo oseb je pred kapelico pobožno in skupno molilo sv. rožni venec in lavretanske litanije.

„Vsa si lepa, prijateljica moja, in madeža ni v Tobí! Daj življenje sveto, varno pot dodeli; Jezusa naj večno gledamo veseli.“

Došla sva na veliko teržaško cesto; na južno stran se razprostira obširno ljubljansko usušeno močvirje, po njem tu pa tam grički prijetni, kakor otoki iz močvirja stoječi, na njih tam pa tam vasi z lepimi belimi hišami. Zvečer došla sva do spodnje Verhniške in tu prenočila. Povém v pohvalo tukajšnim Slovencem, da se še nahaja nekadanja slavna slovenska lastnost. Bil je tu mlad gospodar, ki je naju prav rad in prijazno sprejel na prenočišče in nama lepo postregel. —

„Bil sem popoten in ste me sprejeli.“ —

*) Ostanem tukaj še 8 dni in dovolil si bom Vam naznaniti, kje se bom mudil in doklej. Oni isti.

1. septembra, v jutro o poli-šestih obiskala župnijsko cerkvo na Verhniku; ta v vsacem oziru lepa, prijazna in v pravem kanoniškem pravilu sv. kat. Cerkve vravnana hiša Božja, posvečena sv. ap. Pavlu, je vsega priznanja in hvale dostojna.

Ličnost, snažnost, umérjenost in pravi ukus zvàn in znotraj. Odkrito povém, akopprav so lepe cerkve ljubljanske; ipak mi se nijedna toliko prijetna, mila in častitljiva ne vidi, kakor je ta. Vse v nji je nekako vzvišeno, prosto, snažno, lepo razveršteno, soglasno in častitljivo: ne preveč, ne premalo. Ono dvoje okno v prezbiteriji, na vsako stran slike sv. ap. Pavla, ko bi imelo slikarije na steklu, n. pr.: rojstvo in od smerti vstajenje Gospodovo, bila bi doveršena lepota.

Pri tej priliki naj omenim neko nedostatnost, ki je v navadi po čednih in lepih cerkvah na Slovenskem in to so: viseči lestenci, lustri, svetilnjaki, iz steklenih jagod in vsakoverstnih binglikov. Veliko steklovine, — malo sveč — postane temno in začernelo, — težko je za snaženje — razterga in potare se — zakajeni in zamazani visijo poslednjič v cerkvi, zapirajo pogled na oltar, na ss. podobe in na leco; taki luster je tudi dosti velike cene. Naj lepši viseči svetilnjaki so iz kovine v blišču zlatim jednaki, smejo se snažiti in ostanejo vedno jednako čisti in bliščeči; nu, lepo je, ako je malo kristalnega umetno vpodobljenega steklenega kinča na njih s tremi versticami svéč. Naj lepši viseči svetilnik, kar sem jih do sedaj vidil v cerkvah na Slovenskem, je v Zagorju pri Savi, v ondodni velekrasni župnijski cerkvi ss. ap. Petra in Pavla.

Z Verhniku došla sva v Logatec. Obiskala župnijsko cerkev Device Marije, Kraljice sv. rožnega venca. Od tod v Planino. Počeščenje Najsvetejšega sva opravila pred vrati.

Na večer došla sva v lepo Postojno na Notranjskem. Obiskala prav lepo župnijsko cerkev sv. Štefana, pervega mart. V Postojni je bilo vse polno teržaške gospóde, ktera je tu sem pribežala pred kolero. O, da bi se gospóda tako čuvala in bežala še pred hujšo in nevarnišo kolero framaoustva, naturalizma, materijalizma, liberalizma; bila bi istinito modra! Tudi opice bežijo od dreva na drevo, pa jih lovci le vjamejo, da jim morajo piesati po svetu. Otroci sveta so bolj modri in previdni v svojem dejanju, kakor pa otroci luči. Ako bi se vsi tako plašili in se čuvali pred kolero pohujšljivosti in greha, kakor se gospóda čuva in boji kolere telesne: o kako modri in srečni bi bili! — Ne bojte se onega, ki telo umorí; bojte se tembolje Njega, koji zamore dušo in telo večno pogubiti! — 2. septembra iz Postojne preko Razdertega v lične Senožeče, dalje čez Gaberek, kjer silni veter, burja, svoj veliki koncert prav slovesno opravlja večkrat v letu. Prestopivši kranjsko mejo stopiva na slovensko primorsko zemljo. Na večer došla v krasno Sežano. Malo dalje od Sežane, blizo železnične proge na kerševitem bregu je vas, v kateri je kolera ravno jako morila ljudi. Bodite pripravljeni, ker ne znate ne ure, ne gneva, kadaj Gospod pride.

3. septembra preko sela Občina, došla na rob, od kodar se v podnožji gorovja veličastno razprostira sinje jadransko morje, poleg njega pa prvo avstrijsko tergovsko primorsko mesto, Terst.

„Morja in reke hvalite Gospoda!“

Ob devetih pred poldne došla v Terst. Pervo obiskala velikansko cerkvo sv. Antona Pad. in bila sva pri sv. maši. Častita je ova cerkva, ali vzvišenosti duhu ne navdaja. Slična je bolj korintskemu svétnemu poslopju.

Stoljna cerkva sv. Justa, mučenca teržaškega, je istinito častit hram Božji z marmornimi stebri v petero

ladij razdeljen. Starodavne lepe podobe iz mozaika. Marmorni mnogi oltarji po kapelah, umetne slike in marmorni kipi svetnikov. Sveti in skrivnostni občutki prevzemajo duha v tem svetišču, in dá se goreče moliti in premišljevati svete resnice. Na tergu pred to baziliko je naj lepši razgled na mesto in morje; kedor ima bistri vid, zagleda o jasnem dnevu in čistem zraku kraljico morja, slavno Venecijo kakor labud na silnih morskih vodah. (Dalje nasl.)

Dvojna pot.

Potnik pride na razpotje,
Dvojna se odprè mu pot;
Ena drugi si nasprot je —
Ktera ga obvar'je zmót?

Na razpotju vidi stati
Mnogo ljudstva vseh rodov;
Sliši se pomenkovati.
Kteri pot je bolj gotov?

Sliši ljudstva govoriti,
Ktera pot li tje peljá.
Da bi moglo se dobiti
Vse, kar svet dobrót imá!

„Leva z rožami nastlana,
Sred veselja popeljá;
Vabi vsakega zemljana
V svetni vir tje vsih željá!“

„V klanec desna pot se vije,
Mnogo ternja je, težáv;
Težko se po nji prerije,
Brez terpljenja do višav!“ —

To je slišal govoriti
Potnik množico rodov;
Težko mu je uganiti,
Kteri pot je bolj gotov?

Njih večina to-le sklène:
„Leva pot nam bodi smir!“
Zdajci jo na levo kréne,
Da poišče sreče vir.

Al manjšina se napóti
Pa na desno pot takój;
Ker težava je ne moti,
Tud ne plaši je ni znoj.

In razkošno ob levici
Potniki hité naprej;
Ti pa resni ob desnici
Modri trezni so vselej.

Groza! konec leve póti
Zéval strašni je prepad;
Potnikov obup se loti,
Vidši brezno, mesto nád!

Vse, ki pot so to hodili,
Pokončal je hudi zmaj;
Ki so desno izvolili —
Vsi prišli so v srečni raj.

Prašam te, oj potnik ljubi:
Ktero pot si boš izbral,

Da odideš kdaj pogubi,
Da ne boš se smerti bal? —

Ivan Zarnik.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

V splošnji namen so za mesec gruden
(december) priporočeni v molitev:

a) Glavni namen:

Sužnji lažnjive omike.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. očeta prihodnjič.)

b) Posebni nameni:

1. *S. Natalija.* Ta in vsaki dan v mesecu vse naznanjene, pa še ne zaznamovane ali nenadne zadeve. Varstvo proti hudobnim obrekovanjem; nespokorni bolniki na smertni postelji.

2. *S. Bibijana.* Voditelji Serca Jezusovega bratovščin, posebno ravno vstanovljenih; na duhu bolni; serčnost skušanim devicam.

3. *S. Frančišek Ksav.* Delo vérskega razširjanja; molitevno apostoljstvo; Frančišk-Ksaverjeva bratovščina za spreobrnjenje grešnikov.

4. *II. adventna nedelja. S. Barbara.* „Duhovni in obhajanci“; prejem ss. zakramentov za umirajoče; oseba, katero njen oče k luteranstvu sili; dobri zakoni; neka mati.

5. *Ss. Hieronim in Simon.* Spreobrnjenje Japancev; mnogo zelo važnih zadéov zaradi poklica; Jezusova družba in njeni misijoni.

6. *S. Nikolaj.* Presv. Kervi Kristusove bratovščina in druge družbe, ki so pod varstvom tega svetnika; neko semenišče.

7. *S. Ambrož.* Odstranitev katoličanom sovražnih predstojnikov in učiteljev iz očitnih napráv; zelo važne zadeve več duhovnov v Nemčiji.

8. *Brezmadežno spočetje Marijino.* Avstrijska vladarska hiša; posnemanje naj čistejšega Serca preblazene, vedno brezmadežne Device Marije.

(Dalje na sl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — V mogočno priprošnjo Kraljice sv. rožnega venca priporočam svojega očeta, da bi saj na starost jeli bolj skrbeti za svojo dušo, pa tudi vse domače za večjo pobožnost; dalje neke hišne zadeve, da bi se srečno izšle in sebe v dušnih in telesnih potrebah. — Duhoven, na čegar ohranjenji je veliko ležeče, serčno priporočen. — Oseba priporočena za neki dober namen na priprošnjo N. lj. G. in vernih duš v vicah. — Hudo bolna za zdravje, če je Božja volja. — Neka oseba, da bi bile njene prošnje uslišane, ako so po Božji volji. — Ženo priporoča mož v bratovsko molitev Naše ljube Gospé, ker ona grozno preklinja in skoraj nič vere

nima. — Žena priporoča svojega moža, ki je Marijine priprošnje grozno potreben. — Neka oseba za tako službo, da bi mogla v cerkev hoditi in Bogu služiti. — Bolehna oseba za zdravje.

Zahvale.

Tisočera hvala Lurški Devici Mariji za ljubo zdravje, katero mi je ljubi Bog po njeni mogočni priprošnji zopet dodelil. Opravljale so se devetdnevnic in ena sveta maša je bila obljubljená. M.

Priporočila sem se undan v „Danici“ N. lj. Gospej presv. Serca za primérno službo, opravljala sem 9dnevnic in predno sem jo dokončala, sem že bila uslišana: Hvala Bogu, Naši Gospej in pa blagim družbenikom za molitev!

Iz Ljubljane.

U.

Tisočerna hvala in zahvala bodi naši ljubi Gospej presv. Serca, sv. Antonu in sv. Jožefu, ter tudi dušam v vicah — za neštete prejete milosti. Posebno pa, da je bolna deklica, ki sem jo v maju priporočila v molitev po „Zgodnji Danici“, če tudi ne hitro, vendar zdaj popolno ozdravela. Bolele so jo oči tako, da se je bilo bati, da bode oslepela. Pa po več opravljenih devetdnevnicah se je začelo boljšati, ter po opravljeni božji poti na Dobrovo in na Kerko k ss. Kozmu in Damijanu je šlo vedno na bolje. Vi bolni in terpeči, ne bodite več žalostni, ker pomoč tako lahko dobite. Prosite Marijo, kakor tudi gori omenjene svetnike; darujte in molite veliko za uboge duše v vicah, res, molite stanovitno in popolno vdani v sveto voljo Božjo. Le poskusite in uslišani bodete.

Z Gorenjskega.

Fr. P.

Iz tedenske torbice.

Poldne zvoní, na večer „Ave Marija“ zvoní: — mladi dijak, kaj je to?.. ali tudi ti nisi odkrit, ne molíš! Tako nekako serpo in nabodeno v tla gledaš, kakor človek s hudjo vestjo; druge vidiš moliti, dobro veš, da prav ne delaš; — pa taka je „moda“; češ, gg. profesorji ne molijo, ali bo dijak molil?.. S tem se izgovarjaš in opuščaš zelo staro, častitljivo navado, od svete Cerkve poterjeno in z odpustki obdarovano! Se mar sramuješ moliti, kaj? Ali te ne nagiba k tej molitvi spomin na domačo hišo? Kaj bi bili mati rekli, ko bi bil pokrit ostal, kadar je iz cerkvenih lin zvon zapel: „Ave Maria!“ Kaj bi rekli tvoja pobožna mati (ki v tebi že prihodnjega mašnika gledajo), ko bi te srečali in videli, da ne molíš več, kadar zvoní; ti, ki si doma na ogušišči sedel, kadar so južino kuhali in molil z materjo „Angeljevo češčenje“?

No, kaj bi rekli tvoja mati?

Kaj poreče tvoja višji, duhovna mati, Marija, ko njene naj več skrivnosti preziraš, ko se jih dobri kristjani hvaležno spominjajo in očitno jih spoznavajo?

Kaj poreče Jezus, tvoj Bog, tvoj prihodnji Sodnik? Si mar pozabil Njegove besede: „Kdor bo mene spoznaval pred ljudmi, tega bom tudi jaz spoznal pred svojim očetom, ki je v nebesih“...

Prošnja do vseh, ki imajo opraviti z mladino:

Pripravite mladino, da bo tudi očitno lepo molila: tako je mogoče še odrasle ljudi zopet po lepih zgledih mladine privaditi k molitvi.

Prošnja do šolske mladine in sploh mladih:

Molte vselej, kadar vas zvon k molitvi pokliče, bodi si k „angeljskemu češčenju“, ali pa kadar mali zvon merliču klénka. Spomnite se, da tudi vam bode svoj dan zazvonilo, kakor je že marsikteremu vaših to-

varšev: kako lahko vam bode pri sercu zadnjo uro, ako se bodete spominjali, da ste očitno in brez strahu spričevanje dajali

*Jezusu.
in
Mariji.*

—čan.

Opomini.

(Šarovčev.)

I.

Strastnežu.

Valovi življenja
Ti v persih dervé;
A strastna čutila
Valove pené ...
In ti
Pustiš, da boj ljut se verši? — —
Gorjé, gorjé!
Serce umoré
Ti burne strasti! ...

II.

Lakomniku.

Kaj grabiš blago,
Zlato, srebro?
Kaj znaš na kup?
Glej, grob grebó
Zdaj, zdaj ponesó
Te vanj. — Zastonj je tvoj up!..

III.

Nehvaležniku.

Ako dobroto storjeno
Slábo gerdo povračuješ,
Pazi ter glej, da nikdar več
Stvarice ne potrebuješ!

Črna duša
Skrije naj se v kot —
Glad okuša.
Vredna ni dobrot.

* * *

Ti, ki, da s hudim dobroto,
Meniš, se vračati smé,
Tresi pred Njim se, ki hudo
Tudi povračati vé!..

Listek za raznoterosti.

Adventne nedeljske pridige v Šenklaški cerkvi o 1/2 10 bodo letos prevzeli čč. oo. Jezuiti.

Prečast. dekanu Andr. Drobniču, ki je bil pred nekaj časom od mertvuda zadet, se je njegov stan prav zdatno zboljšal, posebno od kacega pol mesca. — Bog mu dodeli prav popolno zdravje!

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Razpisana je duhovnija Šmartinska v spodnjem Tuhinju do 10. grud. — Č. g. Kozmu Pavliču je podeljena duhovnija Sv. Križa pri Kostanjevici; č. g. Mat. Lavrič pa je dobil duhovnijo Studenec. Čast. g. Jak. Ferjančič je za stalno postal župoik v Zavrtaču. Č. g. Jan. Zagorjan je prezentiran za Radeče pri Zidanem m. — Čast. gosp. Karol Kurent gre s Kerke za farnega oskerbnika na Črni verh pri Polh. gr. — Č. g. Bl. Justin pa s Črnega verha ravno tako v Novo Oselico. Č. g. Al. Žužek, novoposv., gre za duh. pom. v Križe pri Terž. Prestavljeni so čč. gg.: Jož. Kramarič s Fare pri Kost. k Stari cerkvi na Koč.; Jož. Kos od ondod na faro pri Kost.; Val. Alijančič s Šmartna pri Kr. na Kerko; Ant. Brodnik od Sv. Križa pri T. v Šmartin pri Kr.; Albin Ilovski z Brezovca v Križe pri Terž.

Dobrotni darovi.

Za ubožne dijake: V namen srečnega zakona 1 gld. — Č. 60 kr. — Č. g. kapl. A. Kukelj 2 gld. — Čast. g. župnik Javorski M. Jereb 3 gld. — „Sivec Hribovsky in angustia temp.“ 5 gld. — J. B. 2 gld. — Preč. g. župnik J. Potočnik 3 gld. — Čast. g. župnik M. Tavčar 5 gld. — Neimen. 1 gld. — V. r. gosp. vl. svetnik A. Globočnik 2 gld. (za nekega dijaka). — Čast. g. župnik Jan. Kapuz 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Z Brezovca po preč. g. župniku 5 gld. — Č. g. Martin Malenšek, duhovni pom. pri sv. Petru, 14 gld. 60 kr. — Marija Traven 3 gld. — Po prečast. g. župniku Jan. Rozmanu 10 gld. — Ljudska šola v Ž. pošlje mali dar 1 gld. z željami, da bi dosegla pomoč Nebeškega Deteta v vseh potrebah.

Za sv. Očeta: Z Brezovca po preč. gosp. župniku Jan. Potočniku 50 gld. (za zlato mašo). — Č. g. kaplan Fr. Kregar 3 gld. (za kel.). — Iz Horjula darovanje 29 gld. po čast. g. župniku. — Iz Žuženberga darovanje 40 gld. po č. g. župniku. — Z Goričice še 1 gld. — Godovič po č. g. Val. Klobusu 10 gld. 40 kr. — Č. g. župnik Štef. Jaklič v Št. Vidu pri Zat. 5 gld. in fara 40 gld. in 7 star. dvajsetic (za zlato mašo). — Ljudska šola v Železnikih pokloni sv. Očetu Leonu kot ubožni zlato-mašni darek 3 gld. in prosi Njihovega blagoslova. — Žalina po č. g. župniku Urbaniju 14 gld. za zlato mašo in 2 gld. za kelihe. — Duhovnija Javorje po č. g. župniku 12 gld. — Iz Šmarije 25 gld. po preč. gosp. dekanu Andr. Drobniču.

Za Danski misijon: Neimenovana „za cerkev sv. rožnega venca“ 30 gld.

Za Marijanišče: M. Šmid 2 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: M. Šmid 2 gld.

Za afrikanski misijon: Iz Žuženberga fara 12 gld.

Za bratovščino sv. Leopolda: Žuženberg 4 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Smlednika 20 gld. — Po čč. gg. Uršulinaricah 21 gld. 7 kr. — Marija Banton 20 gld. — Iz Ternovega na Notranjskem 20 gld. — Mina Skvarča 1 gld. — Marjeta Skvarča 1 gld. — Iz Kamnika po č. g. Bl. Muhovca 30 gld. 36 kr. — Iz Zatičine 21 gld. 60 kr. (Drugi dar. o tem prih.)

 Današnji list ima priklado: „Poziv na predplatu Vrhbosne.“